

'Zij wilden dat onze baby zou sterven'

Paul en zijn vrouw Pat

Het verhaal van Paul Blizard, een gewezen Jehovah's Getuige van de derde generatie

Baby Jenny

Voor de meeste christenen zijn Jehovah's Getuigen netjes geklede mensen die van deur tot deur gaan en proberen de Wachttorens of andere lectuur te verkopen. Maar als ik aan Jehovah's Getuigen denk, dan kijk ik terug op een leven van slavernij aan een systeem waarmee ik de eerste 28 jaren van mijn leven verbonden ben geweest.

Mijn grootvader sloot zich aan bij het Wachttorens Genootschap in het begin van 1900. Mijn ouders zijn actieve Jehovah's Getuigen. Mijn vader is nog steeds de voornaamste oudste in een plaatselijke Koninkrijkszaal. Mij werd geleerd dat alleen de Jehovah's Getuigen het enige ware geloof bezitten.

De Jehovah's Getuigen vormen een gemeenschap van meer dan 4 miljoen mensen die bestuurd worden vanuit hun hoofdkantoor in Brooklyn, New York. Zij geloven dat alles wat door hun leiding geleerd wordt van God is en dat zij er geen vragen over mogen stellen. Zij geloven dat de leiders van hun Genootschap 'nieuw licht' van engelen ontvangen en dat zij alleen de Bijbel kunnen uitleggen. Zij geloven dat het Wachttorens Genootschap het enige instrument is dat God gebruikt en dat er buiten hun organisatie geen hoop is voor de mensen. Zij geloven dat zij alleen de waarheid bezitten, dat zij alleen echte christenen zijn, dat zij alleen gered zullen worden en dat alle andere mensen door Jehovah God vernietigd zullen worden tijdens de slag bij Armagedon.

Ik begon me volledig in te zetten voor het Wachttorens Genootschap in 1971. In dat jaar stopte ik met mijn studie aan de High School op advies van de leiders van het Genootschap, omdat zij het eind van de wereld voorspelden voor het jaar 1975. Duizenden Jehovah's Getuigen beëindigden in die tijd hun levensverzekering en inden het geld, zij stopten met werken, verkochten hun bezittingen, om de korte tijd die hun nog wachtte voor het eind van de wereld, te gebruiken voor evangelisatie.

Als zending, of 'Pionier', ging ik van deur tot deur en probeerde de mensen te overtuigen dat zij Jehovah's Getuige moesten worden om God tevreden te stellen en om misschien gered te worden. Ik gebruik het woord 'misschien' omdat Jehovah's Getuigen er niet zeker van zijn dat zij gered zullen worden. Hun redding hangt namelijk af van hun werken en is niet, zoals de Bijbel leert, op grond van het geloof en op grond van de genade die is aangebracht door het bloed van Jezus Christus. Een Jehovah's Getuige gelooft dat zijn redding afhangt van eigen werken. Hij moet van deur tot deur gaan en boeken verkopen. Als hij dit ijverig en trouw doet, kan hij misschien gered worden. Hij moet ook trouw zijn aan de organisatie en alles doen wat hem gezegd wordt.

Hij moet zich houden aan alle regels en voorschriften die door de oudsten bepaald worden. Als iemand zich niet houdt aan één van de vele regels, kan hij daarvoor gestraft worden, ja zelfs buiten de gemeenschap geplaatst worden. Oudsten hebben de macht iemand de redding te onthouden, of de omgang met de familie te verbieden. Zij mogen elke maatregel nemen die zij nodig achten om een afgeweken Getuige tot berouw en terugkeer te brengen. Jehovah's Getuigen moeten doorgeven aan de oudsten hoeveel tijd zij besteed hebben voor het Genootschap. Al deze informatie komt in een dossier. Er is een dossier van ieder lid van het Genootschap. Alle bekende zonden en overtredingen

staan hierin vermeld. Al deze informatie, ook over het persoonlijk leven van elk lid, is opgeslagen in grote dossiers in New York. Deze dossiers mogen nooit vernietigd worden.

Full-time werker

Omdat ik heel mijn leven in dit systeem had doorgebracht, wist ik wat er van mij verwacht werd. Ik moest de regels en wetten opvolgen als ik gered wilde worden. Ik ging al mee van deur tot deur toen ik nog een kind was, dus was de stap naar full-time werker niet moeilijk voor mij. Gedurende een aantal jaren heb ik me zo volledig mogelijk ingezet als in mijn vermogen lag, maar het schonk me weinig voldoening. De last van elke maand 100 uur te moeten geven aan de organisatie en minimaal 100 tijdschriften en 40 boeken te moeten verkopen, begon me te ontmoedigen. Al dit werk wordt vrijwillig gedaan, er worden geen salarissen uitbetaald. Getuigen moeten een betaalde baan hebben om al dit werk in hun vrije tijd te kunnen doen.

Op het hoofdkwartier in Brooklyn

Foto: Paul en Pat Blizard voor het Hoofdkwartier

In 1973 werd ik uitgekozen om naar het Hoofdkwartier in Brooklyn te gaan. Daar zou ik met de andere stafmedewerkers mede verantwoordelijk zijn voor al de literatuur die wordt uitgegeven door het Genootschap. Ik ontving een persoonlijke brief van de president van het Wachttorengenootschap, Nathan H. Knorr. Hij schreef o.a.: ‘Bovendien krijgt u een vierjarige theocratische training op hoog niveau, die veel waardevoller is dan welke opleiding dan ook die u in de wereld kunt krijgen’.

Vol verwachting stapte ik in het vliegtuig naar New York City. Onderweg dacht ik aan de jaloezie van mijn vrienden, dat ik uitverkoren was om samen te werken met mensen die het Genootschap besturen, dat het geweldig moest zijn zo te mogen werken in het centrum van al deze wereldwijde activiteiten. Mijn vrienden hadden afscheidsfeestjes georganiseerd. Ze hadden mij kadootjes gegeven. Zij hadden mijn ouders ermee gefeliciteerd dat zij hun zoon zo goed hadden opgevoed, dat hij het zover gebracht had in de organisatie, dat hij uitverkoren was

om naar zo'n plaats te mogen gaan.

Al gauw na mijn aankomst in New York verdwenen al mijn illusies toen ik moest werken in de fabriek. Hard werken en de methodes van de organisatie hier in het centrum van de organisatie leren was de ‘opvoeding’ die ik kreeg in het hoofdkwartier van het Genootschap. De ruimte laat niet toe dat ik er uitvoerig op inga wat mijn ervaringen waren tijdens de lange uren in de boekbinderij. Daar moest ik de machines draaiende houden voor ‘de organisatie van God’. Ik herinner me nog de geestelijke stress vanwege een overvloed aan regels en voorschriften. Volgens het masterplan van de leiders van de Wachttorengenootschap werd ik gecontroleerd bij alles waar ik ging, bij alles wat ik deed en ook hoe ik het deed.

Een nieuwe start

Na zo drie jaar doorgebracht te hebben op het Hoofdkwartier, vertrok ik zonder geld om een nieuwe start in de maatschappij te maken. Ons loon daar was \$14 per maand. Ik ondervond de harde realiteit een bestaan te moeten opbouwen zonder opleiding of ervaring. Het wordt Jehovah's Getuigen namelijk afgeraden te gaan studeren voor een beroep.

Ik trouwde met een meisje die een goede Jehovah's Getuige was. Samen probeerden we God zo goed mogelijk te dienen. Dat wil zeggen, wij waren goede Jehovah's Getuigen en hielden ons aan alle regels en voorschriften. Mijn vrouw was al acht jaar actief

geweest als zendelinge. Zij had verschillende delen van de Verenigde Staten bezocht om te werken, uitgezonden door en onder supervisie van het Wachttorengenootschap. Omdat ik teruggekomen was van New York met een goede beoordeling, werd ik door de plaatselijke oudsten ingezet voor veel verantwoordelijke taken. Men was van mening dat als iemand een tijd heeft doorgebracht op het hoofdkwartier, hij dan in staat moet zijn om grotere verantwoordelijkheid te dragen in de plaatselijke gemeenschap. Zo verkreeg ik meer aanzien.

Geheim werk

Ik werd ook opgeleid om mee te doen aan het geheime werk van de oudsten. Het was heel opwindend om er 's nachts opuit te gaan om leden van het Genootschap, die ervan verdacht werden in overtreding te zijn, te bespioneren. Ik kreeg ook toegang tot de dossiers. Zo kreeg ik inzicht in de geheime gegevens van velen die bij het Genootschap horen.

Toch gaf dit alles me geen gevoel van voldoening en ik bezat geen vrede. Ik kan niet beschrijven wat het voor me was om te proberen een God te dienen die wraakgierig en toornig is. Door het Genootschap werd God altijd voorgesteld als een God die er opuit is wraak te nemen. Alles wat ik van God wist had ik gelezen in de Wachttorengenootschap. Ja, we lazen ook de Bijbel, maar ons werd geleerd dat we de uitleg van de Bijbel alleen konden krijgen uit de boeken van de Wachttorengenootschap. Anders zouden we tot afval en ketterij komen.

Verboden lektuur

Op een dag gaf een vriend me een boek dat geschreven was door een voormalige Jehovah's Getuige, met de titel 'Dertig jaar in de greep van de Jehovah's Getuigen'. Ik wist dat het mijn plicht was mijn vriend bij de oudsten aan te geven, want het was ons verboden lektuur te lezen dat de leer van het Genootschap bestrijdt. Maar ondanks dit verbod las ik het boek.

Het bracht me behoorlijk in de war, want de schrijver had ook op het hoofdkwartier gewerkt en de dingen die hij beschreef, had ik zelf ook meegemaakt. Veel dingen die ik had willen vergeten, kwamen bij mij weer naar boven. Vragen over het gezag van het Wachttorengenootschap brachten mij in verwarring. De schrijver schreef dat hij de waarheid ontdekt had door de Bijbel te lezen zonder de uitleg van de Wachttorengenootschap. Al een hele tijd wekte de Heilige Geest in mij het verlangen om het Woord van God te bestuderen. Wij hebben onze eigen Nieuwe Wereldvertaling van de Bijbel, vertaald door het Wachttorengenootschap. Maar geleerden met kennis van het Hebreeuws en het Grieks hebben aangetoond dat deze vertaling een bevooroordeelde en verdraaide vertaling van de Bijbel is. Daarom kocht ik een New American Standard Bible.

Bijbelstudie

Mijn vrouw en ik bestudeerden onze nieuwe Bijbel 's nachts uren lang in het geheim. We ontdekten dat veel belangrijke leerstellingen, waar we alles, zelfs ons leven, voor over hadden gehad, vals waren. Ik sprak met mijn vader over de dingen die ik ontdekt had. Mijn vader begreep dat ik enkele van de belangrijkste beginselen van het Genootschap in twijfel trok en omdat hij een oudste was, gaf hij ons aan bij de oudsten. Met het gevolg dat wij werden aangeklaagd wegens afvalligheid. Na een lang, verhoor, waarbij veel tranen geschreid werden, beleden wij dat wij aan de beginselen van de Wachttorengenootschap getwijfeld hadden. We mochten Getuigen blijven, maar al mijn verantwoordelijkheden werden me afgenomen. En ik werd voor een tijd onder toezicht geplaatst.

Verhuisd

Wisselen van werk en verhuizen naar een andere stad was een welkome afwisseling. Ik verlangde ernaar naar een andere gemeenschap te gaan en daar een nieuwe start te maken. Maar al gauw volgde een teleurstelling toen ik beseftte dat de dingen die gebeurd waren, in mijn dossier vermeld stonden en dat dit dossier me de rest van mijn leven zou volgen, waar ik ook heen zou gaan.

Zoals ik vermoedde, ontvingen de oudsten in de nieuwe gemeenschap mijn dossier al gauw nadat ik hun bijeenkomsten bezocht. De oudsten vertelden me dat ze me voorlopig in de gaten zouden houden om te zien of deze afvallige gedachten van mij weer naar boven zouden komen. Zij waarschuwden me dat zij mij buiten de gemeenschap zouden plaatsen als ik zou proberen met iemand

van de leden te praten over deze dingen. Ik zwoer trouw aan de organisatie en beloofde dat ik geen afwijkende meningen over de Schrift zou lezen en er met niemand over zou spreken.

Zo gingen twee jaar voorbij. Het voortdurende toezicht van de oudsten gaf mij een leeg gevoel. Mijn leven was niet zinvol meer. Zelfs mijn kinderen die me overigens zoveel vreugde brachten, gaven me geen voldoening meer. Ik voelde dat ik ergens naar verlangde, maar ik wist niet wat. Mijn vrouw en ik begonnen te drinken, op zoek naar een soort van vreugde, maar het gevolg was dat we ons van binnen nog leger voelden.

Bloedtransfusie voor Jenny

We hadden twee jongens, we verlangden naar een meisje. We hoopten dat een meisje het geluk in ons gezin terug zou brengen. Op 10 aug. 1980 is Jenny Leigh Blizard geboren. Wat waren we opgetogen! Maar al gauw volgde een teleurstelling. Toen Jenny vijf weken oud was werd ontdekt dat zij een zeldzaam voorkomende bloedziekte had. Haar bloed wilde niet stollen.

De plaatselijke dokters stuurden ons naar San Antonia, in Texas, om Jenny verder te behandelen. We gingen met haar naar de specialisten van Santa Rosa Medisch Centrum in de hoop dat zij een behandeling wisten om Jenny beter te maken. Waarom bloedde zij inwendig? Waarom wilde haar bloed niet stollen? De dokters waren dagenlang bezig om een diagnose te stellen. Tenslotte deelde een team van artsen ons mee dat Jenny bloedtransfusie nodig had om haar leven te redden.

Dit was een moeilijk probleem voor ons omdat de wet van de Wachtoren niet toestaat aan Jehovah's Getuigen bloed in welke vorm dan ook te ontvangen. Jehovah's Getuigen hebben altijd een kaart bij zich waarop staat dat zij onder geen enkele omstandigheden bloedtransfusie kunnen accepteren, zelfs niet als het de dood tot gevolg zou hebben.

We vroegen even alleen te mogen zijn om erover na te denken. Mijn vrouw en ik baden en riepen tot God om een antwoord. Ik weet nog dat ik dacht: 'O, Jehova, hoe kunt U ons vragen zo'n beslissing te nemen? Hoe kunnen wij beslissen over het leven en de dood van Jenny? Wat voor een God bent U'?

Tenslotte zeiden mijn vrouw en ik tegen de specialisten dat we de wetten van God moesten gehoorzamen en dat we besloten hadden Jenny te laten sterven. De leiding van het ziekenhuis gaf onze beslissing door aan de afdeling kindbescherming in Texas.

Er werd een aanklacht tegen ons ingediend wegen het verwaarlozen en mishandelen van ons kindje. Een rechter deed een uitspraak die ervoor zorgde dat Jenny het bloed zou krijgen dat nodig was om haar leven te redden. De politie waarschuwde de staf van het ziekenhuis om ervoor te zorgen dat wij Jenny niet konden ontvoeren uit het ziekenhuis. Jehovah's Getuigen staan erom bekend dat zij patiënten uit ziekenhuizen ontvoeren om ten koste van alles te voorkomen dat zij bloedtransfusie krijgen.

Eigenlijk waren mijn vrouw en ik blij dat Jenny toch de zorg zou krijgen die ze nodig had in de vorm van bloed. Ik wist dat ik alles gedaan had om te voorkomen dat zij bloed toegediend zou krijgen. Ik had er niet op gerekend dat de rechter zou ingrijpen.

Verslaggevers van twee bekende kranten uit San Antonio hoorden het verhaal van Jenny en brachten haar verhaal in de krant. Wij weigerden met de verslaggevers te spreken. Achteraf gezien, ben ik wel blij met hun verslag.

Ondertussen waren de plaatselijke oudsten op de hoogte gebracht en zij kwamen meteen bij ons. Zij waren opgelucht te horen dat er nog tijd was om een plan te maken om Jenny uit het ziekenhuis te ontvoeren voordat men haar bloed toegediend had. Ik legde hen uit dat ik de zaak niet meer in handen had en dat de rechtbank bevel gegeven had te voorkomen dat wij Jenny uit het ziekenhuis zou

MEDICAL ALERT	
I direct that no blood transfusions be administered to me, even though others deem such necessary to preserve my life or health. I will accept non-blood expanders. This is in accord with my rights as a patient and my beliefs as one of Jehovah's Witnesses. I hereby release the doctors and hospital of any liability for damages attributed to my refusal. This document is valid even if I am unconscious, and it is binding upon my heirs or legal representatives.	
<i>Robert Brown</i> SIGNATURE	
Robert Brown	Jan. 1, 1985
WITNESS <i>Mary Brown</i> [wife]	WITNESS <i>James Johnson</i> [Minister]

den verwijderen. Dat scheen de oudsten niet te deren. Hun enige zorg was Jenny uit het ziekenhuis te krijgen. Ik wist dat Jenny zou sterven als ik haar los zou maken van de machines die haar in het leven hielden en dat ik aangeklaagd zou worden wegens moord. Ik legde dit uit aan de oudsten. Zij antwoordden: 'Dat is het risico dat u moet nemen. U kunt hun niet toestaan je kind bloed toe te dienen'.

Zonder verdere discussie verzocht ik hen te vertrekken. We verklaarden dat we niet konden toelaten dat ons kind op deze manier zou sterven. Ik merkte nog op: 'Als dit de God is die ik dien, dan heb ik met Hem afgedaan'. Zo verlieten de oudsten het ziekenhuis, helemaal van streek omdat we ons niet aan hun gezag wilden onderwerpen. Eén van de oudsten zei nog: 'Ik hoop dat het kind hepatitis mag krijgen van het bloed, alleen maar om aan te tonen dat het verkeerd is dit te doen'.

Toen wij eindelijk met een gezond verklaarde Jenny naar huis gingen, hadden de oudsten ondertussen vastgesteld dat wij, hoewel we ertegen geprotesteerd hadden, toch toegestaan hadden dat Jenny bloedtransfusie ontvangen had. Daarvoor moesten we eigenlijk buiten de gemeenschap gesloten worden volgens de wetten van de Jehovah's Getuigen. Maar zij ondernamen geen verdere stappen om ons buiten de gemeenschap te plaatsen. Want zij konden deze maatregel alleen toepassen als wij vrijwillig toestemming gegeven hadden voor bloedtransfusie.

Opnieuw de Bijbel

Toen handelde God! Christenen kwamen naar ons huis en hielpen ons met voedsel en met geld en met alles wat ze maar voor ons konden doen. Het levende getuigenis van deze mensen maakte zo'n indruk op mijn vrouw en op mij dat wij besloten opnieuw de Bijbel te gaan bestuderen.

Na maanden van diepgaande Bijbelstudie, ontdekten we dat we met een leugen geleefd hadden. We waren slaven geweest van mensen die de Bijbel zo uitleggen dat de mogelijkheid van zelfstandig denken ons ontnomen werd. Ik ontdekte dat de Bijbel een duidelijk antwoord geeft op de vele vragen en leerstellige dingen waarmee ik lang geworsteld had. Ik las de hele Bijbel, zonder de hulp van boeken of tijdschriften van de Jehovah's Getuigen. Het gevolg van deze studie was dat we allebei ontdekten dat alles wat we nodig hadden om gered te worden, alleen maar de Heer Jezus is. We ontdekten dat God een God van liefde is en niet een God van toorn, van wraak.

Op een avond gaven mijn vrouw en ik elkaar de hand en we gaven onze levens aan de Heer Jezus. Plotseling voelden we een bevrijding in onze geest, een bevrijding die ons vrijheid en redding bracht. Wij waren 'opnieuw geboren'. Wij hebben nog nooit zo'n gevoel gehad gedurende de duizenden uren die we al strijdende hadden doorgebracht in onze pogingen God te behagen als goede Jehovah's Getuigen. Wij wisten dat we veranderd waren. We waren een 'nieuwe schepping'. We wisten dat we het eeuwige leven ontvangen hadden (1Joh.5:13).

We zijn niet dood, maar levend

Vanzelfsprekend werden we onmiddellijk buiten de gemeenschap van de Jehovah's Getuigen geplaatst. Daardoor konden we geen contact meer onderhouden met onze familie en vroegere vrienden. Zelfs aan onze ouders is niet toegestaan naar onze eventuele begrafenis te komen. Volgens de wet van de Wachttorens worden we als dood beschouwd. Elke Getuige die erop betrapt wordt dat hij met ons praat, komt ook onder de tucht te staan, waar ook een plaatsing buiten de gemeenschap bijhoort.

Toch moet ik zeggen dat we niet dood zijn, maar levend. Ja, we zijn dood voor onze vroegere manier van leven, maar we zijn levend in Jezus Christus voor God. We zijn vervuld met de Heilige Geest en met kracht. We zijn gered door het bloed van het Lam.

Later bleek dat de toestand van Jenny zo ernstig was dat een bloedtransfusie haar niet blijvend kon genezen. Wel hielp het toegediende bloed om haar leven te verlengen, maar op 3 maart 1987 ging onze 6 jaar oude Jenny naar huis om bij haar Heer te zijn. Op haar grafsteen staan de woorden: 'God's bijzondere boodschapper'. Wij geloven dat zij dit werkelijk geweest is voor ons. Juist door haar ziekte en haar korte leven, herkenden wij het bedrog van het Wachttorens Genootschap. Juist daardoor kwamen we zover dat we Jezus Christus hebben leren kennen en aangenomen hebben als onze Heer en Heiland.

We mogen getuigen van de verlossende kracht van het bloed van onze Heiland tegenover Jehovah's Getuigen in heel ons land. Gedurende de 39 dagen dat onze Jenny in het ziekenhuis heeft gelegen, hebben mijn vrouw en ik daar veel tijd doorgebracht, terwijl we baden en getuigden van Christus tegenover mensen met ziekte en met stervende kinderen.

Tenslotte nog iets over de begrafenis van Jenny om de ware aard van de Jehovah's Getuigen aan het licht te stellen en de macht die ze uitoefenen over hun leden. Tijdens de begrafenisdienst in de kerk waren de eerste vier rijen gereserveerd voor de familie. De andere rijen waren voor de mensen van de kerk en voor verdere vrienden en bekenden. Al deze zitplaatsen waren bezet. Overal vandaan waren de mensen gekomen om mee te leven in ons verdriet over het verlies van onze dochtertje. Op de rijen vooraan zaten maar vier mensen: Ik, mijn vrouw Pat en de twee broers van Jenny. Geen andere familieleden hebben de begrafenis bijgewoond. Het was hun verboden door de leiders van het Wachttorens Genootschap. Hieruit blijkt de ongelofelijke ongevoeligheid van het Wachttorens Genootschap dat zij familieleden verbieden zo'n dienst bij te wonen.

Wij kunnen alleen maar bidden dat door onze getuigenis veel mensen die nog in slavernij zijn, de vrijheid mogen ervaren die alleen in Christus Jezus te vinden is.

Bron: Paul Blizzard, 2000. Engels: **Jehovah's Witnesses Wanted Our Baby To Die!**
Vertaling: P.J. Oudenampsen. Foto's: Paul Blizzard.
Gepubliceerd op Keerpunt: 2000

Wilt u naar aanleiding van dit verhaal reageren naar Keerpunt of wilt u weten hoe ook u kunt veranderen? Stuur een e-mail naar Keerpunt:

info@keerpunt.net

U kunt ook in het Engels naar Paul Blizzard zelf reageren:

W a t c h T h e T o w e r 1 @ h o t m a i l . c o m

Vermeld daarbij als onderwerp: Response to your story at Keerpunt.net

Zend **deze pagina** aan een vriend(in)

[Home](#)

Verhalen van mensen die veranderden